

Giới thiệu Tình Tăng

Biên tập: Candy

Vô sinh cùng không tướng, vô ngã theo không tính.

Ngon núi phía Đông của trần chúng ta có một tòa miếu nhỏ, mang tên Bảo Quốc tự, xây dựng từ triều trước, hương khói rất vượng, bởi vì trụ trì bên trong là hòa thượng tới từ kinh thành.

Hòa thượng tên Tuệ Trầm, mọi người trong trần gọi hắn là Tiểu Lạt Ma.

Bạn đang đọc truyện *Tình Tăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ngon núi phía Đông của trần chúng ta có một tòa miếu nhỏ, mang tên Bảo Quốc tự, xây dựng từ triều trước, hương khói rất vượng, bởi vì trụ trì bên trong là hòa thượng tới từ kinh thành.

Hòa thượng tên Tuệ Trầm, mọi người trong trần gọi hắn là Tiểu Lạt Ma.[1]

Bọn họ nói từ khi Tiểu Lạt Ma ba tuổi đã giảng kinh cho Thái hậu lão phật gia, năm tới miếu của chúng ta, hắn còn không đến mười tám tuổi. Nhưng không ai hiểu vì sao vị Lạt Ma bên người Thái hậu lại đến địa phương nhỏ này làm trụ trì một chùa miếu, cũng như không ai có thể nói cho ta biết, vì sao mỗi đêm trăng tròn, hắn lại ngồi trên đỉnh Đông Sơn, ngẩn người nhìn ánh trăng.

Mỗi buổi tối đó trong tháng, đi vòng qua thác nước ngoài miếu, bước lên dọc theo khe núi, lại vượt qua một con đường quanh co, nơi đó là chỗ có thể nhìn thấy hắn thật rõ ràng, nhưng sẽ không bị hắn phát hiện.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn như vậy, là ngẫu nhiên. Vô số lần sau, là cố ý.

Ta thấy bộ dáng tĩnh tọa dưới ánh trăng của hắn giống một vị thần, nhưng hình như hòa thượng thích người khác nói họ giống Phật hơn.

Tiểu Lạt Ma rất ưa nhìn.

Thường nghe người lớn nói, hòa thượng bảo tướng trang nghiêm.[2] Ta không biết thế nào là bảo tướng, cũng không hiểu cái gì là trang nghiêm, nhưng ta rất thích nhìn bóng dáng tiểu hòa thượng này ngồi dưới ánh trăng, đơn đơn bạc bạc, khinh khinh phiêu phiêu, dường như gió hơi lớn một chút sẽ bị thổi bay, thế mà hết thấy lại chìm trong một quang ảnh sáng bằng bạc mềm mại, mông lung mờ ảo như một bức tranh đẹp mắt.

Thế nên hàng tháng đều nhìn lên, mặc dù kính hấn sợ hấn, lo nếu hấn phát hiện sẽ bị đánh nhốt xuống mười tám tầng địa ngục.

Phật sinh ra có tướng mạo như hoa sen, người trần tục như chúng ta mang ánh mắt dơ bẩn, ở trước mặt hấn không thể tùy ý dùng thứ không sạch sẽ mà bôi nhọ sự thanh khiết của hấn, bằng không, đó là nghiệp chướng, là tội nghiệt phải đày xuống a ti địa ngục. Mọi người trong trần nói như vậy.

Ta nghĩ... chỉ nhìn bóng lưng một chút mà thôi, hơn nữa mỗi ngày khi đi qua dòng suối kia, ta đều đã soi thật kỹ, ta không thấy cặp mắt của mình mang chút gì vẫn đục để có thể bôi nhọ một hòa thượng.

“Thí chủ đang nhìn ánh trăng, hay nhìn hòa thượng.”

Vì thế, có một ngày, lúc hấn đột nhiên mở miệng nói ra những lời này, ta cũng không hề sợ hãi mà thốt lên: “Nhìn hòa thượng.”

Sau đêm đó, ta không gọi hấn là Lạt Ma nữa mà bắt đầu gọi “tiểu hòa thượng”.

Tiểu hòa thượng cho ta nẩy miếng ngọc lưu ly lấp lánh.

Nếu nhìn bầu trời qua lưu ly đỏ, trời chính là màu đỏ, nếu nhìn bầu trời qua lưu ly lam, trời chính là màu lam. Khi ta cầm từng mảnh lưu ly giơ lên trời, hấn nói với ta, ở Hàng Châu có một tòa miếu, trong miếu có Tôn phật gọi là Tế Điện, nếu nhìn hấn từ bên trái, mặt hấn khóc tang, nhưng nếu nhìn hấn từ bên phải, hấn lại đang mỉm cười.

Rất nhiều chuyện cũng như thế, người nhìn từ bên nào, sẽ nhìn thấy kết quả của bên đó. Cuối cùng hấn nói.

Ta nghe không hiểu lời của hấn, mặt này và mặt kia, nhưng ta rất thích nhìn thấy tia sáng ấm áp trong mắt hấn khi nói đến những thứ này, ta chưa từng nhìn thấy chúng trong ánh mắt của cha mẹ.

“Tiểu hòa thượng, người thật sự là Phật tử chuyển thế sao?” Ta hỏi hắn: “Vì sao gió trên đỉnh núi lạnh buốt, mà người vừa đi lên liền ấm như nước nóng trong bồn?”

Hắn cười, xoa xoa đầu của ta: “Thấy núi là núi, thấy nước là nước. Thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước. Thấy núi vẫn là núi, thấy nước... vẫn là nước.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Mười hai tuổi, ta thường đến tự giúp các hòa thượng làm đồ chay, đôi khi làm xong việc của mình, thừa dịp hẳn cùng các hòa thượng đang dùng cơm chay, ta sẽ vụng trộm chạy đến thiền phòng của Tuệ Trầm nhìn kinh văn hắn chép.

Nét bút của Tuệ Trầm rất đẹp, ai đến tự xin chữ của hắn đều nói như vậy. Ta không biết chữ, nhưng lại thích chữ hắn viết. Chữ của hắn tựa như con cá trong khe núi, có vui vẻ, có an tĩnh, vừa quẫy đuôi liền trở thành một bức họa biết chuyển động. Ta miêu tả cho hắn. Hắn nghe xong liền cười, sau đó, những lúc rảnh rỗi hắn bắt đầu dạy ta học chữ.

Nhưng ta không thích học chữ.

Thường thường khi hắn viết chữ lên mảnh giấy nhỏ, ta nhìn không chớp mắt vào thư họa xinh đẹp kia, rồi vẽ thêm cái đuôi, sau đó đắc ý cho hắn xem: “Nhìn coi tiểu hòa thượng, có giống mấy cái đuôi cá ở trong hồ không? Đây là em út, đây là đèn lồng đầu to, đây là thập tam nương từ đuôi dài...”

Hắn không biết làm sao, cuối cùng đành bỏ cuộc gõ lên cái đầu gỗ của ta: “Chúng ta dùng thập tam nương từ làm đèn lồng đi, Hoa Dung.”

“Được được!” Sâu buồn ngủ nghe vậy liền biến mất không còn một con, ta lớn tiếng đồng ý.

Khi đó, ngày ngày trời qua như bay, ta rảnh rỗi là chạy vào trong tự, các tiểu sa di liền reu ghẹo ta: “Nha đầu, siêng năng đến như vậy, tương lai muốn làm ni cô ư?”

“Còn lâu!”

“Vì sao không? Làm bạn với thanh đăng cỏ phạt, rất tốt.”

“Ni cô không thể lấy chồng!”

“Ái chà, tiểu nha đầu muốn gả cho ai?”

“Tuệ Trầm!”

Vì thế các tiểu sa di cười vang.

Sau đó, lên lút sau lưng đại hòa thượng lão hòa thượng, các tiểu sa di vừa thấy ta liền gọi ta là vợ nhỏ của Tuệ Trầm...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3

Mười sáu tuổi, cha mẹ không cho phép ta thường xuyên vào chùa giúp việc nấu nướng nữa, các hòa thượng trong miếu cũng vậy.

Thói quen vài năm ra vào cửa miếu nay khó có thể thực hiện được, ngay cả nói chuyện với Tuệ Trầm cũng trở thành một việc gian nan. Hắn không như trước đây hay cười với ta, giúp ta xếp đèn lồng, mặc ta vụng trộm chạy vào tăng phòng của hắn... Không biết từ khi nào, phòng của hắn luôn khóa, kể cả khi hắn có ở bên trong. Đôi khi chuồn êm vào chùa, nhìn xung quanh không có người, biết hắn đang ngồi chép kinh, ta đứng cạnh cửa sổ khẽ gọi: “Tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng...”

Bất kể ta gọi bao nhiêu lần, hắn đều mất tiếng tại ngơ, cho đến khi các tăng nhân khác bị tiếng nói quá lớn của ta dẫn đến, đưa ta ra ngoài. Có đôi khi,

sau khi bị đuổi ra khỏi cửa chùa, sẽ có một tiểu sa di vội vàng chạy theo, đưa cho ta một túi nhỏ. Túi rất thơm, bên trong là điểm tâm phương Tây mà vợ bé của lão quan gia trên trần đưa cho Tuệ Trầm khi dâng hương. Mỗi tháng mang đến một lần, mỗi lần Tuệ Trầm đều đưa cho ta mang về ăn thoải mái một mình.

Ta trả túi lại cho tiểu sa di. Ta không cần ăn điểm tâm, ta muốn gặp Tuệ Trầm.

Nhưng mặc cho ta giận dữ như thế nào, bọn họ cũng chỉ lặp đi lặp lại một câu: Trụ trì bận quá, thí chủ đừng quấy rầy, đừng trách.

Bọn họ đã quên khi bọn họ còn chảy nước mũi, đã vui vẻ gọi ta là vợ nhỏ của Tuệ Trầm như thế nào. Bọn họ cũng sắp thay đổi, giống như cha mẹ ta, giống như cửa miếu này, giống như Tuệ Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Buổi tối sinh nhật mười bảy tuổi, cuối cùng ta cũng nhìn thấy bóng dáng ngấm trắng của Tuệ Trầm từ góc ẩn nấp trên đỉnh núi, trước đó, ta cứ nghĩ hẳn sẽ không đến đây nữa, bắt đầu từ hai năm trước.

Hắn lẳng lặng ngẩn người trên đài đá nhìn ánh trăng, không biết đang suy nghĩ gì.

Ánh trăng rọi bóng hắn, yên tĩnh không một tiếng động, ta đứng trong hốc núi, lấy lá cây che kín đầu, không dám phát ra động tĩnh.

Cho đến khi một trận gió cuộn lên từ phía sau ta, hắn bỗng nhiên mở miệng: “Thí chủ đang nhìn ánh trăng, hay nhìn hòa thượng.”

Ta đi ra từ nơi ẩn nấp.

Không biết vì sao, vừa đi vừa khóc, tui thân không thể kìm nén: “Nhìn hòa thượng”, ta nói, cùng lúc khịt khịt mũi: “Nhìn hòa thượng...”

Hắn để ta gục trên vai hắn, giống như trước đây. Im lặng nghe ta khóc, không nói tiếng nào nhìn ánh trăng trên trời.

“Tiểu hòa thượng, ánh trăng rất đẹp à?” Khóc xong ta hỏi hắn.

Hắn cười, vỗ nhẹ đầu ta: “Phải, đẹp như ánh mắt của người.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau đó, chỉ cần ta lại vụng trộm đi vào trong tự, liền có thể thuận lợi vụng trộm đi vào nội viện của miếu. Có đôi khi bị tăng nhân quét rác nhìn thấy, bọn họ cũng không thèm nhìn ta, coi ta như không khí. Ta chạy vội đến trước tầng phòng của Tuệ Trầm, từ sau cửa sổ gọi vào: “Tiểu hòa thượng, tiểu hòa thượng...”

Hắn vẫn mắt nhắm tai ngơ như trước.

Có điều trên cửa sổ đặt điểm tâm thơm ngọt, ta cắn một miếng đẩy cửa đi vào, cửa phòng không chốt khóa nữa.

Vì thế ngày ngày lại giống như trở về thuở nhỏ không lo không nghĩ, lên nhìn hắn viết chữ, nài nỉ hắn gấp đèn lồng giúp ta, ngồi ở vườn hoa ngoài phòng hắn phơi nắng, đùa giỡn với các tiểu sa di...

Cho đến một ngày, ta ngẩng đầu, trong chớp mắt nhìn thấy hắn ở bên kia khóm hoa đang nhìn sang ta, ánh mắt kinh ngạc.

Vì thế ta trêu chọc hắn.

“Tiểu hòa thượng, người đang nhìn hoa, hay là nhìn Hoa Dung.”

Hắn cười, xoay người về tầng phòng: “Nhìn hoa.”

“Hòa thượng cũng biết ngắm hoa ư? Vậy chẳng phải trở thành Hoa hòa thượng rồi sao?”

“Hoa vốn là cây cỏ, hòa thượng ngắm hoa, tất nhiên là Thảo mộc tăng.”

“Ha ha, tiểu hòa thượng biết nói giỡn từ bao giờ vậy.”

Hắn không nói gì nữa.

Bỗng nhiên nhớ tới lời nói đùa trước đây, trước khi hắn vào phòng đóng cửa, ta đột nhiên buột miệng cất lời: “Tiểu hòa thượng, người thành thân với ta đi.”

Hắn giật mình. Sau một lúc lâu trên mặt xuất hiện phớt đỏ, hắn gục đầu xuống, dùng giọng nói nhỏ không thể nhỏ hơn đáp một câu: “Hòa thượng không thể cưới vợ.”

“Hòa thượng có thể hoàn tục.”

Hắn cười, trầm mặc dời cặp mắt lấp lánh vào bên trong tầng phòng lạnh như băng.

Mà chờ hắn ngồi trở lại trước bàn, ta đã đứng ở trước cửa sổ, nơi hắn vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy, cười cười: “Tiểu hòa thượng, vì sao không chịu hoàn tục?”

Hắn mở cuốn kinh ra, tiếp tục không nói.

“Là nơi phật quang[3] không thể phủ chiếu[4] sao?” Ta nói tiếp.

Tay hắn dừng lại.

“Nhưng nếu ở trong góc, làm sao phật quang có thể chiếu đến chứ, tiểu hòa thượng?” Ta không chịu buông tha.

Rất lâu trước đây, Tuệ Trầm từng nói với ta, phật quang như ánh mặt trời trong viện này, mặt trời dù sáng chói, vẫn luôn có vài nơi không thể soi rọi đến, vì thế muốn được nó phủ chiếu, tất nhiên nên đứng ở ngay giữa sân. Còn không, nếu cứ khẳng khăng trốn trong góc phòng, Phật cũng không có cách nào.

Ta nghĩ hắn không quên những lời này, bởi vì hắn buông bút trong tay xuống.

Tựa như đang trầm tư, một lát sau liền đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ.

Ta bước lùi lại.

Nghĩ rằng hắn đi tới đóng cửa sổ, cũng như nhiều lần trước mỗi khi bị ta quấy rầy không biết làm sao.

Nhưng hắn lại vươn tay về phía ta.

Lần này, người giật mình là ta.

Xung quanh không có người, ánh mắt hắn nhìn ta ẩn chứa tình cảm không giống như bình thường. Tim ta đập rất nhanh, không biết vì sao.

“Lại đây, Hoa Dung.” Rất lâu sau hắn nói.

Vì thế ta nắm lấy tay hắn.

Vì thế một lần nữa ta bị hắn kéo đến bên cửa sổ.

Vì thế môi hắn chạm lên môi ta, khoảnh khắc ta ngẩng đầu nghĩ hỏi hắn muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Tăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Mười tám tuổi, cha mẹ lập thân sự[5] cho ta.

Trước đêm đón dâu rớt cuộc ta cũng trốn được, cả đêm chạy lên Đông Sơn, muốn đi tìm Tuệ Trầm, nhưng chỉ nhìn thấy cò vàng phất phới trên đỉnh núi.

Một đại đội nhân mã chậm rãi đưa Tuệ Trầm ra khỏi tự, ta đứng trong đám người lớn tiếng gọi tên hấn, hấn không nghe được. Nhưng có lẽ cũng nghe thấy, khi hấn cười ngửa qua trước mặt ta, hình như hấn hơi quay đầu liếc nhìn ta một cái.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước, dưới sự hướng dẫn của những người mặc áo vàng, mọi người quỳ lạy như bài sơn đảo hải,[6] hương khói dày đặc dập dờn chung quanh...

Sau ngày đó, ta không biết chính mình đã làm gì.

Đuổi theo phương hướng của đại đội nhân mã, trên đường đụng phải cha mẹ, cùng với những người theo họ đi tìm ta. Ta tránh bọn họ, một lần nữa trốn lên núi. Chạy rồi chạy, chạy rồi chạy... chạy rất lâu, cho đến khi lên đỉnh núi.

Trăng tròn treo trên đỉnh núi, thật tròn, gần kề tựa như duỗi tay ra có thể bắt đến. Ta đứng ở đài đá nơi Tuệ Trầm vẫn thường ngồi xuống kia, muốn biết mỗi lần Tuệ Trầm nhìn nó, rớt cuộc trong lòng suy nghĩ điều gì, nhưng nó cứ trầm mặc như vậy, trầm mặc tới mức chung quanh chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng tim đập của ta.

Gió thổi qua vách núi đen rất mạnh, từng trận nối tiếp, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy người ta xuống vực. Ta lung lay theo hướng gió, sau đó nghe thấy tiếng thét chói tai của mẹ ở phía sau:

“Hoa Dung! Con điên ư!! Mau xuống dưới cho mẹ!!”

“Hoa Dung à!! Con bị hòa thượng kia câu hồn rồi sao?! Hấn là người của Thái hậu lão phật gia đó!”

“Hoa Dung!! Mau xuống dưới cho mẹ!! Tướng công của con đang đợi đấy!”

“Hoa Dung!! Hoa Dung!!!”

Tiếp đó, dần dần, tiếng kêu cách ta càng ngày càng xa, cho đến khi mất hút, mà ta trước sau vẫn không bước xuống đài đá.

Vẫn đứng như vậy, không ngừng nghĩ, gió trên vách núi đen thổi xuống cuộn lên, nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu.

Có đôi khi nó biến thành màu trắng, đôi khi lại đỏ như máu, thật kỳ lạ, kỳ lạ khiến cho ta chỉ nhìn nó thôi là quên hết cảm giác toàn thân, thậm chí cảm thấy thời gian dường như ngưng đọng. Màu sắc thay đổi trong nháy mắt... ta rất khó hiểu vì sao trước giờ ta chưa từng nhìn thấy...

Vì thế tiếp tục đứng, tiếp tục nhìn, tiếp tục nghĩ.

Nghĩ đến tiểu hòa thượng ngồi dưới ánh trăng kia, nghĩ đến nụ cười của hấn, giọng nói của hấn, nghĩ đến ngày đó hấn kéo ta, đặt xuống một nụ hôn...

Nhanh mà lưu luyến, sâu mà dòn dập, nhẹ mà triền miên...

Nghe nói, nghĩ đến một người quá lâu, lòng sẽ trở nên nặng nề.

Lòng mang nặng, người sẽ hóa thành tảng đá.

Vì thế ta hóa thành một tảng đá, ta nghĩ vậy.

Ngay tại đài đá nơi hấn ngồi từng đêm trăng tròn, trông giữ đài đá, ngắm trăng, trông gió thổi xuống sườn núi... giống như rất nhiều năm trước nói chuyện với hấn ở đây.

Đài đá là hình bóng của hấn, ánh trăng là hơi thở của hấn, gió núi là tiếng nói của hấn.

Hấn nói: “Thí chủ đang nhìn ánh trăng, hay nhìn hòa thượng.”

Ta đáp: “Nhìn hòa thượng.”

Ánh trăng tiếp tục biến hóa rục rờ trên đỉnh đầu ta, ta đợi tiếng bước chân của hấn từ dưới núi đi lên, vào từng đêm trăng tròn.

Lần đầu tiên trăng tròn...

Lần thứ hai trăng tròn...

Lần thứ mười trăng tròn...

Lần thứ một trăm trăng tròn...

Lần thứ...

Ta nhìn ánh trăng chuyển từ xanh sang tím, trong đầu cố gắng nhớ rõ cuộc đây là lần thứ mấy trăng tròn, trước mắt ta xuất hiện một hình bóng.

Cao cao gầy gầy, đơn đơn bạc bạc, dường như gió hơi lớn một chút sẽ bị thổi bay, thế mà hết thấy lại chìm trong một quang ánh sáng bàng bạc mềm mại, mông lung mờ ảo như một bức tranh đẹp mắt.

Tiểu hòa thượng! Ta muốn gọi hấn, nhưng phát hiện môi đã không cảm nhận được đầu lưỡi nữa.

“Hoa Dung...” Sau đó ta nghe thấy hấn nhẹ nhàng gọi ta, nhấc tay dùng từng ngón mềm nhẹ như thanh âm kia chậm rãi lướt qua mặt ta.

“Vô sinh cùng không tướng, vô ngã theo không tính.[7] Ta chung quy không hiểu được, cũng không muốn hiểu thấu đáo.”

“Ta đã trở về...”

“Dù chết hay lãng trí, cũng không bao giờ rời đi nữa.”

Ta muốn khóc, cảm giác tui thân không thể kìm chế.

Nhưng một giọt nước mắt cũng không thể rơi xuống.

Thì ra ta thật sự hóa thành một tảng đá, từ khi ta ngắm nhìn ánh trăng không ngừng biến chuyển màu sắc kia.

Hấn ôm ta thật chặt, nhưng ta vẫn không cảm nhận được độ ấm trên người hấn.

Là độ ấm có thể sưởi ấm cả gió núi trên đây.

Nhưng hấn vẫn ôm ta như vậy, tựa như muốn truyền hết độ ấm sang cho ta.

Màu sắc của ánh trăng lại bắt đầu thay đổi, ta thử đẩy hấn ra.

Ánh trăng này có quý, ta không muốn hấn cũng giống ta trở thành một tảng đá.

Nhưng ta đẩy không ra.

Hấn ôm ta, tựa lên người ta, hết như đang ngủ.

Vì thế ta cũng cảm thấy mệt.

Thôi cứ nằm trong lòng hấn ngủ một lúc đi, ta nghĩ hấn cũng đã rất lâu ta không chợp mắt rồi.

Vì thế ta nhắm mắt, để lại ánh trăng biến ảo màu sắc kia ngoài bờ mi.

Sáng mai hấn vẫn tiếp tục ôm ta ở đây sao?

Ta nghĩ.

Không biết... cũng không có cách nào để biết.

Chỉ biết hấn đã nói, dù chết hay lãng trí, hấn cũng không rời đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Nhìn xem, nơi này có hai cái cây quấn lấy nhau.”

“Mau mau chụp bức hình, nhanh lên.”

“Này, cẩn thận một chút, không sợ chết à, ngay bên cạnh vách núi đen.”

“Ngốc, cậu không biết túm lấy cây sao.”

“Hừ, cây này cũng chắc thật, cậu nói xem làm sao nó lớn lên được, ngay cạnh vách núi dựng đứng mà cũng có thể quấn quít một chỗ. Chắc, có khi là

một nam một nữ.”

“Có thể là uyên ương hí thủy[8] cũng nên.”

“Đi thôi, chụp xong rồi thì xuống, đừng nói nữa, cây này đúng là một nam một nữ.”

“Đừng nói giỡn.”

“Không nhớ khi lên núi hướng dẫn viên du lịch bảo gì sao? Thời nhà Thanh, một người phụ nữ bản địa bị tình nhân hòa thượng của nàng bỏ rơi, sau đó nhảy xuống vực tự vẫn. Cây này này, chính là nàng hóa thành sau khi chết.”

“Vậy làm sao mà một nam một nữ?”

“Sau đó hòa thượng kia trở về, ngồi ở đây mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, tọa hóa.[9] Tiểu Băng, có khi tảng đá cậu đang giẫm chính là nơi năm xưa thi thể hòa thượng kia ngồi xuống.”

“Hừ, đừng dọa tớ.”

“...Đi thôi Tiểu Băng, đột nhiên tớ cảm thấy lạnh lạnh.”

“Đi thôi đi thôi.”

— Hoàn —

---

[1] Lạt Ma: Phật sống, chỉ người cứu nhân độ thế.

[2] Bảo tượng trang nghiêm: Về ngoài thường được ca tụng của các vị phật, ví dụ như Quan Âm “Trang nghiêm” trong tâm, thân, đạo,...

[3] Phật quang: Ánh sáng của Phật giáo, hào quang của Đức Phật.

[4] Phổ chiếu: Soi rọi, chiếu sáng khắp nơi.

[5] Thân sự: Việc hôn nhân.

[6] Bài sơn đảo hải: Dời núi lấp biển.

[7] Vô sinh cùng không tướng, vô ngã theo không tính: Không sinh ra, không có tướng mạo, không có bản thân, không có giới tính.

[8] Uyên ương hí thủy: Chỉ đôi tình nhân yêu nhau.

[9] Tọa hóa: Đạo Phật chỉ hòa thượng ngồi chết.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Tãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.